

πρὸς ὅλους, ὅποιαί δὴποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ συνέπειαι τῆς εἰλικρινείας μου. Ἰπεσχέθην δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔχασα τὴν γενναιότητά μου. Ἦτον τόσοι καλὸς, τόσοι εὐπροσήγορος, τόσοι ὑπομονητικοὶ πρὸς ἐμέ· μετ' ὧμίλει περὶ τῆς μητρός μου, περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, περὶ σοῦ, καὶ πόσον ἐζήπτετο ὅτε ἐσυλλογίζετο τί θὰ ἡσθάνεσο διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν! Ὅσάκις συνηντώμεθα μετ' ἐπέπληττε διὰ τὴν δειλίαν καὶ ἀργοπορίαν μου, καὶ ἐγὼ ἔκχρνα νέας ὑποσχέσεις· ἀλλὰ τὰ γράμματα τοῦ Ἀρθούρου κατέστρεφον πάντοτε τὰς ἀποφάσεις μου καὶ μετ' ἀφῆρουν τὴν γενναιότητά μου. Πολλάκις μετ' παρεκάλεισεν ὁ Ἰωάννης νὰ τῷ ἐπιτρέψω νὰ σὲ εἴπῃ ποῖα ἤμην, ἀλλὰ δὲν ἤθελα καὶ νὰ τὸ ἀκούσω. Δὲν ἔβλεπα διὰ ποῖον λόγον νὰ ταπεινωθῶ ἐνώπιόν σου προτιήτερα ἢ ἐνώπιον παντὸς ἄλλου, ἕως ὅτου ἡμέραν τινὰ ἀνεκάλυψα αἴφνης ὅτι μετ' ἐζήλευς. Τότε μετὰ σκληρὰν πάλιν ἦλθα νὰ σὲ διηγῇ τὴν ἱστορίαν μου. Σὺ ὅμως μετ' ἀπέκρουσες, καὶ μετ' ἐβεβαίωσες μάλιστα ὅτι οἱ Τύρελ εἶναι οἱ καλλίτεροί σου φίλοι. Ἐχάρην διὰ τὴν αἰτίαν αὐτήν ἥτις παρέτεινε τὸ μυστικόν μου, καὶ οὕτω τὰ πράγματα ἐξηκολούθουν. Τελευταῖον ὁ Ἰωάννης μόλις μετ' ὁμιλεῖ καὶ μόλις μετ' ῥίπτει βλέμμα· νομίζω ὅτι ἔχασε πᾶσαν ἐλπίδα δι' ἐμέ. Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει κατὰ νοῦν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι σκοπεύει νὰ μετ' ἀφήσῃ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐσιώπων μέχρι τέλους ἂν δὲν ἔβλεπα σήμερον τὴν μητέρα μου. Τὴν εἶδα. Τὴν εἶδα!

— Καὶ τώρα θὰ τὴν εἴπῃς τὰ πάντα τὰ πάντα, εἶπον σφίγγουσα τὴν χεῖρά της ἐνῷ ἔτρεχον τὰ δάκρυά μου. Ὅλα τώρα περὶ ἦλθον, δὲν εἶναι ἀληθές, φιλτάτη μου, καὶ θὰ μᾶς κάμῃς ὅλους εὐτυχεῖς.

— Σοφία, Σοφία! ἀνέκραζεν ἡ Μαργαρίτα πῶς ἡμπορῶ νὰ ἀποχωρισθῶ τὸν Ἀρθούρον! Ἀφ' οὗ ἐπεριμέναμεν τόσα ἔτη, ἦλθε τώρα καὶ μετ' παρακαλεῖ νὰ προσδιορίσω τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας, καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν διηγῇ τὴν τοιαύτην ἱστορίαν! Θὰ μετ' καταφρονήσῃ· ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὸς μετ' συγχωρήσῃ, ὁ πατήρ του δὲν θὰ τὸ κάμῃ ποτέ. Καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀρνηθῶ. Ὡ ὅχι! ὅχι, ὅχι! Θεέ μου! δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ!

— Νομίζω, εἶπον, ὅτι ἂν ἦναι γενναῖος θὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ἦτο σχεδὸν παιδίον ὅτε ἔσφαλες, καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι οἱ ὅποιοι σὲ δικαιολογοῦν κατὰ τὴν ἀνατροφὴν τὴν ὅποιαν ἔλαβες. Ἀφ' οὗ σὲ ἡγάπησε τόσοι καιρὸν δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ τόσοι εὐκόλως.

— Δὲν θὰ μετ' ἐγκαταλείψῃ εὐκόλως, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα κλαίουσα, ἀλλὰ ἡ ἐντύπωσις θὰ ἦναι τρομερά· καὶ δὲν ὑπάρχουν δικαιολογίαι δι' ἐμέ. Εἶναι περιττὸν νὰ κάμνωμεν τὰ πράγματα χειρότερα ἀναζητοῦσαι λόγους ἐλαφρυντικούς. Δὲν δύναμαι νὰ

τὸ κάμω . . . δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀποδιώξω ἀπὸ πλησίον μου! Δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸν ἀποσπασθῶ!

— Καὶ ἡ μήτηρ σου, Μαργαρίτα; εἶπον Συλλογίσου πόσα ὑπέφερε. Δὲν ἀξίζει καὶ αὐτὴ κάμμιν θυσίαν;

— Αὐτὴ ποτὲ δὲν μετ' ἐγνώρισεν, ἀπεκρίθη σκαιῶς, καὶ θὰ ἦναι εὐτυχεστέρα ἂν δὲν μετ' γνωρίσῃ ποτέ. Βεβαίως δὲν θὰ ἐμειδία σήμερον ὅπως ἐμειδίασεν ἂν δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπαρξίν μου.

— Αὐτὴ λέγεται ἐγωῖστικὴ πλάνη, ὑπέλαβον· ἂν ἡ μήτηρ σου δὲν σὲ ἐγνώρισεν ποτέ, εἶναι φανερόν τοῦλάχιστον ὅτι σὺ οὐδέποτε ἐγνώρισες αὐτήν. Τοιαύτη γυνὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐλησμονήσῃ τὸ τέκνον της. Ἀλλ' ὑπέφερε τόσοι πολὺ καὶ τόσοι τρομερά, ὥστε δύναται πλέον νὰ φέρῃ τὰς θλίψεις της ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐνῷ μειδᾷ πρὸς τοὺς ἄλλους χάριν τῆς καλωσύνης της. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃς ὅτι δὲν σὲ ἀνεζήτησε, δὲν ἐπένθησε διὰ σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς χρόνους;

— Ὡ ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα μετ' νέαν ὁρμὴν δακρύων, ὁ Ἰωάννης μετ' αὐτὰ εἶπε. Μετ' ἀνεζήτησαν, ἔγραψαν εἰδοποιήσεις εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὑπέφεραν φοδερὰν ἀγωνίαν, καὶ ἐφοβοῦντο τὰ τρομερώτερα πράγματα δι' ἐμέ, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθησαν νὰ παρηγορήσωσιν εἰς τὸν ἄλλον προσπαθοῦντες νὰ μὴ μετ' συλλογίζωνται καὶ νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἐμοῦ ὡς περὶ ἀποθανούσης. Ἡ μικρὰ Μόψι πιστεύει ὅτι ἀπέθανε. Οὕτω μετ' ἐθεώρουν καὶ οὕτω πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ μετ' θεωρῶσιν.

— Οὕτω δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ πρᾶγμα, ἐπέμεινα λέγουσα καὶ παλαίουσα πρὸς αὐτήν τοιοῦτοτρόπως καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐκείνη τότε μόνον ἐσηκώθη νὰ μετ' ἀφήσῃ· ἦτο δὲ ὡχρὰ, ἀφανισμένη, ἀπνηδυμένη, ἀλλὰ μετ' ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κατέβαλλεν ἀκόμη μεγάλης προσπάθειας ὅπως κόψῃ τὴν ἄλυσιν τῆς ἀπάτης μετ' τὴν ὅποιαν ἐν ἀπερίσκεπτον ψεύδος τὴν περιέπλεξε τόσοι δυνατά.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ο ΤΡΙΣ ΘΑΝΩΝ, ΤΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣ.

Τὸ 1563 ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ροτομάγου (Rouen) ὁ Cuville, εὐγενὴς νορμανδός, ἐτραυματίσθη ὑπὸ πυροβόλου κατὰ τὴν παρεῖαν ἐνῷ ἀνέβαιεν εἰς τὸ τεῖχος. Ἐπειδὴ δὲ κατέπεσεν εἰς τάφρον, ἐρρίφθη παρὰ τινων εἰς λάκκον εἰς ὃν ἐρρίφην καὶ ἕτερον πτώμα ἐπάνω τοῦ πρώτου, καὶ ἐκαλύφθη ὑπὸ ὁ-

λίγου χρώματος. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι μέχρι τῶν μέσων τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδας, ἡ τύχη τῶν τραυματιζομένων κατὰ τὰς μάχας ἦτο τρομερά· διότι ἀπογυμνούμενοι ἐφονεύοντο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν χωρικῶν, κατεσπαράττοντο ὑπὸ τῶν θηρίων, ἢ καὶ ἐθάπτοντο ζῶντες μετὰ τῶν νεκρῶν. Ἐν τινι τοιαύτῃ περιστάσει ἔλβετός τις ἀξιωματικὸς προσταχθεὶς μετὰ τὴν μάχην νὰ ἐνταφιάσῃ τοὺς φονευθέντας, εἶπεν ἐπανελθὼν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τὰ ἀξιωματικὰ ταῦτα· «Ἐὰν τοὺς ἤκουα, οὔτε εἰς θά ἦτο ἀποθνήσκων.»

Ἐντὺς λοιπὸν τοῦ λάκκου ἔκειτο ὁ ταλαίπωρος Civile ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἑκτῆς καὶ ἡμισείας ὥρας τῆς ἑσπέρας. Μαθὼν ἐν τοσοῦτῳ ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ τὸ ἀπαίσιον συμβάν, ἠθέλησε νὰ κηδεύσῃ εὐπρεπῶς τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ λαβὼν ἄδειαν παρὰ τοῦ κόμητος Νογκομερῆ, ἀνέσκαψε τὸν λάκκον μετὰ τινος ἀξιωματικοῦ ἐκ τῶν περὶ τὸν κόμητα. Ἀνασύρας τὸ πρῶτον πτώμα δὲν ἐγνώρισεν αὐτό· δὲν ἀνεγνώρισε δὲ οὔτε τὸ δεύτερον, τόσον εἶχον ἀλλοιωθεῖ αὐτὸ τὸ αἶμα, τὸ χῶμα, ἡ ὠχρότης καὶ τὸ πρίξιμον. Ἐρρίψε λοιπὸν καὶ τὰ δύο εἰς τὸν λάκκον καὶ ἐσκέπασεν ὡς καὶ πρὶν αὐτὰ δι' ἐλίγου χρώματος. Ἐνῷ δὲ ἀπῆρχετο, ὁ ἀξιωματικὸς παρατηρήσας ὅτι μία τῶν χειρῶν τῶν νεκρῶν ἐφαίνετο, ἐπανῆλθεν ἵνα καλύψῃ καὶ αὐτήν· καὶ ἰδὼν λάμπον ὑπὸ τὴν σελήνην ἀδαμάντινον δακτύλιον ἔλαβεν αὐτὸν, ἐσκέπασε τὴν χεῖρα, καὶ ἔδειξε πρὸς τὸν ὑπηρέτην τὸ εὑρημα. Ὁ ὑπηρέτης ἐγνώρισεν εὐθὺς ὅτι ἦτο τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ ἐπανελθὼν ἀνέσυρεν ἐκ νέου τὸ πτώμα, ἐπλυνεν αὐτὸ καὶ εἶδεν ὅτι ἀληθῶς ἦτο τὸ τοῦ Civile. Ἐπειδὴ δὲ ὅτε ἐκλινεν ἵν' ἀσπασθῇ τὸν ἀγαπητὸν νεκρὸν ἠσθάνθη μικράν τινα θερμότητα καὶ σημεῖα ζωῆς, ἔσπευσε νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰατροὺς τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' οὗτοι νομίζοντες αὐτὸν τεθνεῶτα, ἀπέκρουσαν τὰς παρακλήσεις τοῦ ὑπρέτου εἰπόντες, ὅτι περιττὸν ἦτο νὰ καταναλώσωσιν εἰς μάτην τὰ μένοντα ὀλίγα φάρμακα. Ἐκεῖνος ὅμως μὴ πεισθεὶς μετεκόμισε τὸ πτώμα εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου συνείθιζε νὰ διατρίβῃ ὁ κύριος αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ ἐκεῖ πέντε ἡμέρας καὶ πέντε νύκτας, ἀκίνητον μὲν καὶ ἀναίσθητον, ἀλλὰ καταφλεγόμενον ὑπὸ πυρετοῦ. Συγγενεῖς τινες αὐτοῦ ἐλθόντες ἔστειλαν εἰς ἀναζήτησιν ἰατρῶν καὶ χειρουργῶν, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὸ τραῦμα καὶ ἐπεχείρισαν τὴν θεραπείαν εἰ καὶ ἐπίστευον αὐτὴν ἀδύνατον· ἀνοίξαντες δὲ καὶ τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόντας τοῦ τραυματίου ἔχυσαν διὰ τῆς βίρας ὀλίγον ζωμὸν εἰς τὸν στόμαχον αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡ ἐξόγκωσις τοῦ προσώπου ἤλαττώθη κατὰ πολλὰ, ὁ ἀσθενὴς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται· προέφερε μάλιστα καὶ τινὰς λέξεις εἰπὼν ὅτι ἐπόνει τὸν βραχίονα· δὲν ἐ-

γνώρισεν ὅμως οὐδέν. Ὁμοίαζε πρὸς ἄνθρωπον ἐξυπνήσαντα καὶ μένοντα ἐκστατικὸν μετὰ μακρὸν καὶ βαθὺν ὕπνον. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, εἰ καὶ ἐκαίετο πάντοτε ὑπὸ πυρετοῦ, πάντες δὲ ἠλπίσαν σωτηρίαν· ἀλλ' αἴφνης κυριευθείσης τῆς πόλεως τὴν 26 Ὀκτωβρίου ἐξ ἐφόδου, ὁ φόβος ἐδιπλασίασεν ἐπικινδύνως τὸν πυρετόν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ στρατιῶται, οἵτινες διήρπασαν τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατώκει ὁ πάσχων, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν μετὰ γλυκύτητος· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ἐλθόντος ἀξιωματικοῦ τινος ἵνα κατοικήσῃ ἐκεῖ, οἱ ὑπηρέται μετεκόμισαν τὸν ἀσθενῆ εἰς ἐλεεινὸν δωμάτιον καὶ ἔρριψαν αὐτὸν ἐπάνω ψιάθου. Καὶ τὸ χειρότερον, ἐχθροὶ τινες τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Civile ἐλθόντες ἵνα κακοποιήσωσιν αὐτὸν, ἀλλ' ἀποτυχόντες, ἐξεθύμανον κατὰ τοῦ ἀσθενοῦς ρίψαντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Εὐτυχῶς τὸ παράθυρον δὲν ἦτο ὑψηλόν, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ ἔκειτο μέγας σωρὸς κοπρίας προσερχομένης ἐκ τῶν ἵπποστασιῶν. Ὁ ἀσθενὴς ἔμεινεν ἐπ' αὐτῆς 72 ὥρας ἀβοήθητος, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἐπὶ τῆς τῶν ἀνέμων, καὶ φορῶν μόνον ὑποκάμισον καὶ νυκτικὸν πῖλον.

Ἐπὶ τέλους εἰς τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐλθὼν νὰ ἐρωτήσῃ τί ἀπέγεινεν, ἔμαθεν ἀπὸ γραῖαν ὅτι ἔκειτο νεκρὸς ἐπὶ κοπρίας· ἀλλ' ὅπως ἐθαύμασεν ὅτι εἶδεν αὐτὸν ζῶντα, τοσοῦτον ὅμως ἀδύνατον ὥστε οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ ἐδύνατο. Ὁ συγγενὴς ἐννοήσας ὅτι διψᾷ ἔδωκεν αὐτῷ ζῦθον τὸν ὅποιον ἐρρόφησε χανδόν· δὲν ἐδυνήθη ὅμως νὰ καταπίῃ καὶ ὀλίγον ἄρτον, διότι ὁ λάρυγξ αὐτοῦ ἦτο κλειστός. Τὸ ἀξιωματικὸν δὲ εἶναι ὅτι τὸ ψύχος καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ παντὸς βρώματος εἶχον ὠφελῆσαι αὐτὸν, διότι ὁ πυρετὸς εἶχεν ἐξαλειφθῇ ὅλως διόλου.

Μετὰ τινὰς ὥρας μετέφερον αὐτὸν ἐπὶ λέμβου εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Croisset, μίαν λεύγαν κάτω τῆς Ροτομάγου. Ὁ θυρωρὸς δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ αὐτὸν, καὶ ἂν δὲν ἤρχετο μετὰ ταῦτα ἄλλος ἀνώτερος ἐκείνου, ὅστις διέταξε ν' ἀνοίξωσι τὴν θύραν, θ' ἀπέθνησκεν ἀφεύκτως. Τὸν πρῶτον μῆνα ὁ Civile ὑπέφερε πολὺ, καθόσον μάλιστα ἄλλο φάρμακον δὲν εἶχε, πλὴν ψυχρὸς ἄρτου, ᾗτις ζυμουμένη μετὰ κορκοῦ ἐχρησίμευεν ἀντὶ ἀλοιφῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀνέλαβεν ὁπωσοῦν ὀλίγας δυνάμεις παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας δύο ἀδελφῶν, ἐχόντων φήμην ἐμπείρων ἰατρῶν, οἵτινες τῶντι θεράπευσαν τὸν πάσχοντα ἐντὺς ἐξ ἐβδομάδων, ὥστε τὸν Αὐγούστου τοῦ 1563 ἐγένετο ὑγιής. Μόνα λείψαντα ἔμειναν αὐτῷ ἡ βαρὴ κοίτη, καὶ ἡ ἀχρηστία τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς δεξιᾶς χειρὸς, πληγέντος ὅτε καὶ ἡ περὶ αὐτὴν. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καθ' ἣν πολλὰ ἔπαθε καὶ πολλὰ ἐμόχθησεν ἐκ νέου. Τὸ τραῦμα ὅμως τῆς περὶ αὐτὴν ἠνοίγετο ἐνίοτε καὶ ἐσχηματίζετο ἀπόστημα·

ἐνεκεν δὲ τούτου πολλάκις περιήλθεν εἰς κίνδυνον θανάτου.

Ὅτε τὸ 1585 Ἑρρίκος ὁ Γ' ἀπεδίωξε τοὺς διαμαρτυρομένους, ὁ Civile καταφυγὼν εἰς Ἀγγλίαν ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ὑπὸ δύο ὀνομαστῶν ἰατρῶν. Ἐγραψε δὲ μόνος τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τὸ 1606, ἡλικίαν ἔχων 70 ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, ἥτοι 44 ἔτη μετὰ τὸ τραῦμα.

«Εἶδον, διηγείται ὁ d'Aubigné 43 ἔτη μετὰ ταῦτα τὸν Civile εἰς τὰς ἐθνικὰς συνελεύσεις, σταλέντα ἀντιπρόσωπον τῆς Νορμανίας, καὶ ἐξοικειωθείς μετ' αὐτοῦ, παρατήρησα ὅτι ὑπογράφων τὰ πρακτικὰ ὑπεγράφετο οὕτως· «Φραγκίσκος Civile τρὶς θανῶν, ταφείς καὶ θεῖα χάριτι ἀναστάς.»

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΕΛΠΙΣ (*).

Παρτοῦ οἱ ἄνθρωποι λαλοῦν
πολλὰ καὶ ὀνειροπολοῦν
περὶ καιρῶν κρειττόνων,
Πρὸς τέρμα ἄπαντες χρυσοῦν
βλέπει τις πάντα γὰρ σκοποῦν
ἔς τὸ στάδιον τῶν χρόνων.

Γέρον, ὁ κόσμος, νεαρὸς
γίνεται πάλιν, καὶ ὁ καιρὸς
παρέρχεται δρομαίως,
Ὅμως ἐλπίζει ὁ θνητὸς,
τοῦτ' ἄν καὶ βλέπει αἰσθητῶς
διόρθωσιν βεβαίως.

Ἐλπίς τὸν ἄνδρα ὁδηγεῖ,
ἐλπίς τὸν παῖδα χορηγεῖ
χαρὰς καὶ εὐφροσύνας·
Ἐλπίς τὸν νέον ἐμφυχοῖ
ἐλπίς τὸν γέροντ' εὐτυχεῖ
ἄν ζῇ καὶ μὲ ὀδύνας.

Μ' αὐτοῦ τὸ τέλος τῆς ζωῆς
δὲν τελειώνει καὶ ἡ ἐλπίς·
διότ' ὅσῳ ἐγγίζει,
Ζωῆς τὸ φῶς του γὰρ σβεσθῇ,
μακρὰν τοῦ γὰρ ἀπελπισθῇ
αὐτὸς μέλλον ἐλπίζει.

Δὲν εἶναι δόξα τις κοινὴ
ἥτις τὰς φρένας συγκινεῖ
ἀνθρώπων τῶν ἀφρόνων·
Ἀλλὰ φων' εἶναι θελκτικὴ
ἔς τὰ στήθ' ἀνθρώπων ἐνοικεῖ
ἀπὸ ἀρχῆς αἰῶνων.

(*) Μετατυπῶνται ἐκ τῆς «Καλλιόπης», ἐφημερίδος ἐκδιδομένης τῷ 1819 ἐν Βιέννῃ ὑπὸ Ἀθαν. Σταγειρίτου. (Ὁρα φυλλ. Κ', τῆς 15 Ὀκτ. 1819 τῆς Δ' περιόδου.) Μετεφράσθη δὲ τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἐλευθέρως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Κ' ἐνδον βοῶσα προφαῖωε
κηρύττει πάντοτε τραυῶς
πᾶσιν ἐν τῇ ζωῇ τωρ,
Ὅτι ὁ ἄνθρωπος θνητὸς
ἄν ἐγεννήθη καὶ φθαρτὸς
γεννήθη πρὸς τι κρεῖττον.

Κ' ἐκεῖνο ὅπερ ἡ φωνὴ
ἡ ἐνδον αὐτῇ καὶ κοινῇ
λαλεῖ μ' ἰσχυρὸν ὀρμῶσαν,
Δὲν ἀπατᾷ τὴν τε εὐχὴν
ἡμῶν, ἀλλ' οὕτε τὴν ψυχὴν
τὴν ἐν ἐλπίδι ζῶσαν.

ΑΠΑΡΟΡΑ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1865 ἔτους ἐξεδίδοντο ἐν ταῖς κυριωτέραις ἐπικρατείαις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς δέκα χιλιάδες καὶ 15 ἐφημερίδες, κατὰ τὴν ἐφεξῆς ἀναλογίαν·

	Λαὸς	Ἐφημερίδες	Κάτοικοι
Γαλλία	37,000,000	1640	1 πρὸς 23,000
Ἀγγλία	28,000,000	1260	» » 23,000
Ἀρκ. Ἀμερικὴ	30,000,000	4000	» » 7,000
Πρωσία	18,000,000	700	» » 26,000
Ἰταλία	27,000,000	500	» » 54,000
Αὐστρία	38,000,000	365	» » 15,000
Ἑλβετία	2,500,000	300	» » 8,000
Βελγικὴ	4,700,000	275	» » 16,000
Ὁλλανδία	3,500,000	225	» » 330,000
Ρωσία	66,000,000	200	» » 75,000
Ἰσπανία	15,000,000	200	» » 36,000
Σουηδία καὶ Νορβηγία	2,000,000	150	» » 20,000
Δανία	2,000,000	100	» » 20,000

Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν πανταχοῦ σχεδὸν πῦξεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων· ἐν δὲ τῇ ἀρκτέῳ Ἀμερικῇ σήμερον μία ἐφημερίς ἀναλογεῖ πρὸς 2,000 ψυχάς. Τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδομένων τὸ ἐνεστὼς ἔτος ἐφημερίδων ὁ ἀριθμὸς ἀναβαίνει εἰς ἐνενήκοντα, ἥτοι μία πρὸς 15,000.

ΔΙΟΡΘΩΤΕΑ. Φυλλ. 476

Σελ. 392 γ. 6 στήλ. β'. ἐξαλειπτία ἢ τελεία στιγμὴ ἢ μετὰ τὴν παρένθεσιν (Κλειστέ).

» 393 γ. 1 στήλ. α. γράψτε τύποις ἐκδοῦς ἀντὶ τύπους ἐκδοῦς
» » γ. 15 » ἀντὶ τοῦ ἐν ὁ σ τ ἔ ρ α συμπλήρωσεν ἐν ὁστέρῳ μοίρῃ

» 393 γ. 49 στήλ. β'. ἀντὶ ποι ε ῖ γ ρ ἄ φ ω ν γράψτε γράφει
» 395 γ. 23 » ἐξαλειπτία ἢ τελεία στιγμὴ ἢ μετὰ τὴν παρένθεσιν (καὶ οὐ ἡ ἀντίθετος πλευρὰ ἀτελής) καὶ τῆς ἐφεξῆς ἀρχομένης λέξεως «ὁ χρόνος» γραπτέον τὸ ἄρθρον διὰ μικροῦ α. (Ἐπειδὴ ἄλλως ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ περὶ διαχειρίσεως τῶν χρημάτων ψήφισματος φαίνεται ἀνανταπόδοτος ἥτοι μὴ ἔχων κύριον ῥῆμα).

» 395 γ. 24 στήλ. β' προσθετέος ὁ ἢ μετὰ τὸ β' εἰς τὸ β' ἢ γ'.